

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: A. V.,
státní příslušnost:
t. č. pobytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2021, č. j. OAM-815/ZA-ZA11-D02-2020

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Jádrem sporu je otázka, zda žalovaný řádně posoudil (ne)existenci systémových nedostatků v Polsku, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal dne 23. 11. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2021 (žalovaný chybně uvedl datum 15. 1. 2020), č. j. OAM-815/ZA-ZA11-D02-2020 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil

řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost žalobce posoudil na základě § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřípustnou. Příslušnost k jejímu posouzení má totiž v souladu s nařízením č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Polská republika.

3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce přicestoval do ČR na základě dlouhodobého polského víza platného od 3. 3. 2020 do 23. 11. 2020 na 266 dní. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu osobních sporů s bratrem jeho družky. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III Polská republika.
4. V rozhodnutí se žalovaný zabýval tím, zda v Polsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Vycházel z Informace OAMP *Polsko, azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém* ze srpna 2020. Z této zprávy podle žalovaného nevyplývá, že by polský azylový systém trpěl nedostatky vedoucí k hrozbě nelidského nebo ponižujícího zacházení pro žalobce. Orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“) nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo existenci systémových nedostatků v Polsku. Polsko nepatří mezi státy, které se potýkají s vysokými počty nově příchozích žadatelů o mezinárodní ochranu. Každoročně tam požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného odporuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný podle něj nedostatečně posoudil otázku, zda v Polsku nedochází k nedostatkům, které by žalobce vystavily nelidskému nebo ponižujícímu zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný si k této otázce nezajistil dostatek relevantních podkladů. Otázku systémových nedostatků posoudil pouze formálně. Žalobce tedy namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně možných nedostatků přijímacích podmínek a azylového řízení v Polsku.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že dostatečně zjistil skutkový stav. Dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoli členském státě. Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze pak tento předpoklad označit za oprávněný. Ve vztahu k Polsku zatím nedošlo k vyvrácení domněnky bezpečnosti a dodržování lidských práv žadatelů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Usnesením ze dne 3. 3. 2021, č. j. 41 Az 5/2021-17, krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem.
8. Žaloba *není důvodná*.

9. V souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že přemístění do příslušného státu není možné, existují-li závažné důvody se domnívat, že v tomto státu dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.
10. Judikatura dovodila, že v tomto typu řízení má žalovaný vždy povinnost zabývat se v odůvodnění svého rozhodnutí otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků ve smyslu uvedeného ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný má povinnost shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).
11. Později judikatura tyto požadavky upřesnila tak, že neplatí absolutně. V případě každého členského státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, znamená to nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Tento závěr však podle Nejvyššího správního soudu nelze bez dalšího vztáhnout na veškeré členské státy, které mohou být podle čl. 3 nařízení Dublin III příslušné k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu. *V případě většiny členských zemí (s výjimkou zejména Maďarska, Itálie nebo Řecka) nelze říct, že by zřejmě či alespoň pravděpodobně trpěly systémovými nedostatky. Proto v rozhodnutí žalovaného postačí jen obecná úvaha ohledně neexistence systémových nedostatků.* Nejvyšší správní soud poukázal na to, že v právu EU i nadále platí zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize. *Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelnou domněnkou, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka prozatím vyvrácena nebyla* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28, body 8 a 9).
12. V naposled uvedeném rozsudku, který se týkal předání žadatele do Rakouska, Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné, že rozhodnutí žalovaného obsahovalo alespoň obecnou úvahu o neexistenci systémových nedostatků, byť jí chyběl podklad v podobě konkrétních zpráv. Rakousko totiž s ohledem na výše uvedený princip vzájemné důvěry není státem, o němž lze mít za to, že v něm dochází k systémovým nedostatkům v azylových řízeních.
13. Podle krajského soudu ani o Polsku není obecně známo, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům nebo že by existovaly alespoň určité pochybnosti o řádném fungování polského azylového řízení. Tento předpoklad nezpochybňuje ani žalobce. Pouze namítá, že žalovaný tuto otázku nedostatečně posoudil. Neuvádí ani nedokládá žádné konkrétní skutečnosti, které by uvedený předpoklad vyvrátily či na něj přinejmenším vrhly stín pochybností. Ani v rámci správního řízení žalobce žádné výhrady vůči polskému azylovému systému nevznsl. Chce-li však žalobce vyvrátit domněnku vzájemné důvěry ve vztahu k Polsku, je na něm, aby uvedl hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v polském azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41, bod 19). A to neudělal.

14. S námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto krajský soud nesouhlasí. Požadavkům vyplývajícím z judikatury žalovaný vyhověl. V rozhodnutí uvedl, z jakých skutečností dovozuje, že se polský azylový systém s nedostatky nepotýká. Informaci OAMP, která se věnuje polskému azylovému systému, lze považovat za dostatečný podklad pro závěry žalovaného, že žalobci nehrozí riziko špatného zacházení, které by vyplývalo z nedostatků azylového systému a přijímacích podmínek.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 12. dubna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce